

Sygn. akt II Cz 716/14

POSTANOWIENIE

Dnia 19 grudnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy II Wydział Cywilny - Odwoławczy

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Barbara Jankowska-Kocon

Sędziowie: SO Janusz Kasnowski

SO Aurelia Pietrzak (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 19 grudnia 2014 r. w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w T.

z udziałem Starosty (...), (...)Spółki Akcyjnej w T., W. G., D. G., W. C., S. J., G. S., Banku (...) Spółki Akcyjnej (...)Oddziału w B., Naczelnika (...)w I. i Dyrektora(...)w I.

o wpis

na skutek zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 4 sierpnia 2014 r. w sprawie Dz. KW. (...), KW (...)

postanawia:

oddalić zażalenie.

sygn. akt: II Cz 716/14

UZASADNIENIE

Wnioskodawca (...) Sp. z o.o. w T. wniósł o wykreślenie wzmianek o toczącej się egzekucji z nieruchomości oraz hipotek z księgi wieczystej KW Nr (...) na podstawie prawomocnego postanowienia Sądu Rejonowego w Inowrocławiu o przysądzeniu nieruchomości zapisanej w powyższej księdze wieczystej.

Postanowieniem z dnia 12 czerwca 2014 r. Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym w Inowrocławiu oddalił wniosek.

W dniu 10 lipca 2014 r. powyższe postanowienie zostało zaskarżone skargą na orzeczenie referendarza sądowego. Jednocześnie wnioskodawca wniósł o przywrócenie terminu do złożenia tej skargi. W uzasadnieniu wskazał, że nie złożył żądanych przez Referendarza dokumentów w terminie z uwagi na przedłużającą się procedurę wydania postanowienia o sprostowaniu omyłki w postanowieniu o przysądzeniu własności. Gdy stało się to możliwe, wywiódł przedmiotową skargę.

Postanowieniem z dnia 4 sierpnia 2014 r. Sąd Rejonowy w Inowrocławiu odrzucił wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia skargi na orzeczenie referendarza sądowego oraz odrzucił skargę jako spóźnioną.

W uzasadnieniu Sąd wskazał, że orzeczenie Referendarza zostało wnioskodawcy doręczone w dniu 24 czerwca 2014 r., zatem tygodniowy termin do wniesienia skargi upłynął w dniu 1 lipca 2014 r. Skarga natomiast wpłynęła dopiero 10 lipca 2014 r., a zatem wnioskodawca uchybił powyższemu terminowi.

Jednocześnie Sąd Rejonowy stwierdził, że wnioskodawca domagając się przywrócenia terminu do wniesienia powyższej skargi, nie wskazał kiedy ustała przyczyna uchybienia terminu (art. 169 § 1 k.p.c.). Nadto, nie podał żadnych przekonujących okoliczności, że zaistniałe uchybienie nie nastąpiło z jego winy, do czego był zobowiązany treścią art. 168 § 1 k.p.c. W konsekwencji Sąd odrzucił skargę na podstawie art. 398²² § 5 k.p.c.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł wnioskodawca przedstawiając tok postępowania w niniejszej sprawie i wskazując, że przedłożenie dokumentów wskazanych w zarządzeniu Referendarza z dnia 16 maja 2014 r., na skutek opieszałości Sądu w sprawie egzekucyjnej, stało się możliwe dopiero w dniu 7 lipca 2014 r. Wtedy to ustała przyczyna uchybienia terminu do wniesienia skargi na orzeczenie referendarza sądowego. Wnioskodawca zatem złożył skargę wraz z wnioskiem w terminie 3 dni od ustania zdarzenia, które było przyczyną zwłoki, tj. od otrzymania postanowienia o zatwierdzeniu planu podziału.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie nie jest zasadne.

Przywrócenie terminu do dokonania czynności procesowej zgodnie z art. 168 § 1 k.p.c. jest możliwe wówczas, gdy strona bez swojej winy uchybiła temu terminowi oraz gdy zaistniałe uchybienie rodzi negatywne dla niej skutki procesowe. Przepis ten nie może być interpretowany w sposób rozszerzający, albowiem zasadą jest, że czynności procesowe powinny być dokonywane w terminie. Z tego względu o braku winy strony można mówić jedynie wtedy, gdy istniała przyczyna zewnętrzna obiektywnie uniemożliwiająca w ogóle dokonanie czynności procesowej w terminie, jak również w przypadkach, w których w danych okolicznościach nie można oczekiwać od strony, by zachowały dany termin procesowy. Każdorazowo jednak ocenę zaistnienia tej przesłanki należy analizować z uwzględnieniem wszystkich okoliczności danej sprawy w sposób uwzględniający obiektywny miernik staranności, jakiej można wymagać od strony dbającej należycie o swoje interesy (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 07.08.2014 r., II CZ 35/14, LEX nr 1404558).

W niniejszej sprawie nie można mówić o tym, że wnioskodawca nie miał obiektywnej możliwości, wywołanej przyczyną zewnętrzną, do złożenia skargi na orzeczenie referendarza sądowego w terminie. Jak wynika z akt sprawy powyższe orzeczenie doręczono mu w dniu 24 czerwca 2014 r. Od tej chwili rozpoczął bieg ustawowy tygodniowy termin do złożenia skargi (art. 398²² § 4 k.p.c.). Mając tego świadomość wnioskodawca zwlekał jednak z podjęciem tej czynności procesowej czekając na uzyskanie dokumentów, których brak przedłożenia był powodem oddalenia wniosku przez Referendarza. Dopiero po uzyskaniu prawomocnego postanowienia o zatwierdzeniu planu podziału złożył on przedmiotową skargę wraz z wnioskiem opartym o art. 168 § 1 k.p.c., co nastąpiło 9-tego dnia po upływie terminu (10 lipca 2014 r.). Tymczasem jednak nic nie stało na przeszkodzie temu, aby wnioskodawca w terminie złożył skargę, wskazując w niej chociażby, że w najbliższych dniach przedłoży wymagane dokumenty do wykreślenia wzmianek o egzekucji i hipotek z księgi wieczystej KW Nr (...), albowiem czeka na ich uzyskanie z Sądu Rejonowego w Inowrocławiu. Zatem w sprawie nie wystąpiła przyczyna wykluczająca w ogóle możliwość dokonania czynności procesowej w terminie. Tym samym nie zaistniała w sprawie pierwsza przesłanka z art. 168 § 1 k.p.c., a mianowicie brak winy po stronie wnioskodawcy. Gdyby z należytą starannością dbał on o swoje interesy, to wówczas przedłożyłby skargę w terminie, zaś potrzebne dokumenty dostarczyłby do Sądu w późniejszym czasie, co w świetle dotychczasowych działań Sądu w toku postępowania, zwłaszcza z uwagi na wezwanie wnioskodawcy do przedłożenia stosownych dokumentów, co w zasadzie nie powinno mieć miejsca w postępowaniu wieczystoksięgowym, w okolicznościach tej konkretnej sprawy nie mogłoby zostać uznane za działanie nieprawidłowe.

Uwzględniając powyższe stwierdzić należy, że Sąd pierwszej instancji prawidłowo uznał, że skarga na orzeczenie referendarza sądowego została w niniejszej sprawie złożona po upływie tygodniowego terminu, liczonego od dnia jej doręczenia, co uzasadniało odrzucenie skargi jako spóźnionej (art. 398[22] § 5 k.p.c.).

Konkluzja ta nie zamyka wnioskodawcy drogi do złożenia kolejnego wniosku w sprawie, tym razem z kompletem dokumentów uzasadniających zawarte w nim żądanie.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. oddalił zażalenie jako niezasadne.